

Sygn. akt I C 1286/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Alicja Zych

Protokolant: Joanna Stelmach

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2015 roku w L.

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Miasta P. i Starostę Powiatowego w P.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasadza od powódki K. P. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1286/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 grudnia 2013 roku powódka K. P. domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę Powiatowego w P. i Prezydenta Miasta P. odszkodowania w wysokości 100 000 złotych za poniesione straty moralne oraz finansowe.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśniła, że grunty jakie posiadała w akcie własności o pow. 5818 m² zostały jej „skradzione” przez Skarb Państwa. Akt własności został anulowany i na jej stan wprowadzono nr ewidencyjny o pow. 4218 m² i o pow. 1600 m² na siostrę D. M. (nr ewidencyjny (...)). W skład pow. 1 600 m² wchodzi 807 m² powódki, 707 m² należących do A. S. i 125 m² które zostało rozliczone z ojcem J. Z.. W dalszej części uzasadnienia pozwu podawała, iż ojciec J. Z. posiadał 30500 m² gruntów w ewidencji z czego 5818 m² znajdowało się w akcie własności ziemi powódki, 5770 m² w akcie własności ziemi siostry D. M., a 8900 m² w akcie własności Z. Z. i 12 m² które zostało zadysponowane przez Skarb Państwa na drogi. Po anulowaniu aktu własności ojcu założono akt własności na pow. 10 000 m² z datą 15 czerwca 1993 roku i decyzja ta nie została wykonana. W ocenie powódki w końcowym rozliczeniu brakuje 791 m² o które został pomniejszony przypadający na jej osobę akt własności. Wywodziła, iż istnieje możliwość doprowadzenia jej gruntów do stanu 5027 m² poprzez wykupienie od brata W. Z., przeprowadzenie drogi na gruntach ornych, rozliczenie ul. (...) i ujednoczenie działek budowlanych podzielonych na liczne kawałeczki. Wskazała, iż rozliczenie brakującej części 791 m² gruntów potrzebnych do uregulowania aktu własności ojca J. Z. dotyczy pow. 5025 m². Powódka w dalszej części pozwu zakwestionowała sposób w jaki Skarb Państwa rozliczył wykupione 10000 m² gruntów podnosząc, iż składa nowy pozew z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy w Lublinie poprzednio nie nadał biegu sprawie w oparciu o postanowienie Sądu Rejonowego w Puławach (pozew – k. 3-7).

W piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2014 roku powódka dodatkowo argumentowała, iż na terenie podziału gruntów na działki budowlane przy ul. (...) w P. rozliczono 1431 m² gruntów J. S. siostry jej matki. Zakwestionowała prawidłowość dokonanych rozliczeń przedstawiając własne i podnosząc, iż na gruntach należących do jej ojca utworzono działkę o pow. 619 m² nr (...) rozpisując ją w ewidencji na poszczególne działki tj. 12 m² jako grunty Skarbu Państwa, 295 m² jako grunty J. Z. i 312 m² jako jej grunty. Obecnie zaś grunty J. S. występują jako 640 m² gruntów Skarbu Państwa notarialnie zapisanych synowi L. P. i 791 m² gruntów o który pomniejszono przypadający na jej osobę akt własności. W pozostałym zakresie powódka powołała argumenty podobnie jak w uzasadnieniu pozwu wskazując dodatkowo, iż z uwagi na okoliczność dokonania darowizny gruntów na rzecz swoich dzieci rozliczenie pow. 791 m² musi być przeprowadzone już z nimi, podobnie jak i notarialne rozpisanie powierzchni 4218 m² lasu, przedstawiając przy tym własny sposób na dokonanie rozliczenia wskazanej różnicy brakującej powierzchni (pismo procesowe - k. 29-31).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Starostę Powiatowego w P. i Prezydenta Miasta P. zastępowany procesowo przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa w W. domagał się odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., a przypadku gdyby Sąd nie przychylił się do powyższego stanowiska, domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podnosił, iż powódka w pierwszej kolejności nie sprecyzowała podstawy faktycznej powództwa, a nadto nie przedstawiła żadnego materiału dowodowego opierając powództwo na chaotycznych i niejednoznacznych twierdzeniach. Wywodził, że zachodzą przesłanki do odrzucenia pozwu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, gdyż o to samo roszczenie pomiędzy stronami toczyła się już sprawa, która została prawomocnie osądzona. W przypadku nieuwzględnienia przez Sąd tego poglądu pozwany podnosił, iż żądania powódki są bezzasadne co do zasady jak i co do wysokości gdyż dotyczą one prawdopodobnie przejęcia gruntów w ramach parcelacji „W. – (...)”, a stan prawny wszystkich nieruchomości stanowiących własność powódki, jej rodzeństwa i rodziców był już przedmiotem wielokrotnej analizy i szczegółowych ustaleń omawianych w korespondencji pomiędzy K. P., a organem prowadzącym ewidencję gruntów i budynków. Wskazał ponadto, że powódka już wcześniej wielokrotnie zgłaszała wątpliwości w zakresie własnych nieruchomości i ich granic odpowiednim władzom. Parcelacja gruntów W. – (...) została przeprowadzona na podstawie Zarządzenia nr(...)Naczelnika Powiatu w P. z dnia 5 stycznia 1974 roku o ustaleniu terenu budowlanego budownictwa jednorodzinnego i jego podziale na działki położone w P.. Po analizie ponownie zgłoszonych wniosków odmówiono ustalenia i wypłaty odszkodowania na rzecz powódki oraz D. M. i J. Z. opierając się na fakcie, iż osoby te otrzymały już należne im odszkodowanie. Dodatkowo pozwany podnosił, iż przy wypłacie odszkodowania dla K. P. znajduje się również jej oświadczenie z dnia 5 grudnia 1975 roku zgodnie z którym miała nie wnosić odwołania od decyzji, wnioskując wypłatę ustalonej kwoty odszkodowania. Pozwany podał, że kwestia podziału nieruchomości przy ul. (...) w P. również była już wielokrotnie analizowana przez odpowiednie organy i powódka ani jej rodzina nie wnosili żadnych zastrzeżeń do przedłożonego projektu. Mimo to, K. P. nadal kierowała pisma do organów samorządowych kierując kolejne roszczenia. W zainicjowanej przez K. P. sprawie odrzucono wniosek o dokonanie rozgraniczenia nieruchomości, a sprawę badała również Prokuratura Rejonowa w Puławach, która postanowieniem z dnia 31 sierpnia 1995 roku w sprawie sygn. akt Ko 166/95 odmówiła wszczęcia dochodzenia. W ocenie pozwanego powyższe sprawa, iż roszczenia powódki uznać należy za bezzasadne i przemawia za oddaleniem powództwa. Ostatecznie pozwany podniósł również zarzut przedawnienia ewentualnych roszczeń powódki związanych z rzekomo bezprawnymi działaniami funkcjonariuszy Skarbu Państwa odnosząc, iż skoro zdarzenia miały miejsce w 1996 roku kiedy powódka otrzymała decyzję Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 14 sierpnia 1996 roku umarzającą postępowanie w sprawie ustalenia odszkodowania za grunty o pow. 133 m⁽⁽²⁾⁾ przejęte przez Skarb Państwa, to roszczenia przedawniły się w 1999 roku. Z ostrożności procesowej pozwany podał również, iż powódka domaga się odszkodowania za rzekomo bezprawne działania funkcjonariuszy państwowych, którzy bezprawnie przejęli wskazane przez nią nieruchomości i konieczne jest wystąpienie przesłanek szkody i normalnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zachowaniem

się. Powódka powyższego nie wykazała ani nawet nie uprawdopodobniła, a subiektywne przekonanie o bezprawności działań pozwanego niezgodnych z prawem nie może stanowić podstaw do odpowiedzialności Skarbu Państwa (odpowiedź na pozew k. 33-38).

W piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2014 roku powódka K. P. wskazała, iż od 25 lat nie może wyegzekwować w urzędach realizacji postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie I Ns 425/89. Jednocześnie podnosiła, iż wniesiona sprawa o odszkodowanie „gruntów wyszacowanych na wartość 357 400 złotych jest nieaktualna”. Grunty o pow. 768 m⁽⁽²⁾⁾ (...) i 3552 m⁽⁽²⁾⁾(...) muszą zostać zwrócone jej dzieciom, którym przepisała je notarialnie, zaś odszkodowanie dotyczy brata W. Z. za powierzchnię 6477 m⁽⁽²⁾⁾ w tym 2145 m⁽⁽²⁾⁾ D. M. i 12 m⁽⁽²⁾⁾ Skarb Państwa (pismo procesowe k. 89- 92).

Na rozprawie w dniu 27 marca 2015 roku powódka K. P. po raz kolejny zmodyfikowała wskazywane dotychczas podstawy faktyczne. Podnosiła, iż zasadniczo żądanie odszkodowania dotyczy strat moralnych jakie poniosła podczas dochodzenia do prawdy w sprawie ujawnionych nieścisłości w ewidencji gruntów. W szczególności dotyczyło to faktu, iż „zrobiono z niej wariata” w czasie kiedy mierzyła grunty zabrane pod drogę przez Skarb Państwa, a następnie, kiedy usiłowała dojść do prawdy ponosząc jednocześnie nakłady finansowe na dojazdy do urzędów i wysiłki podejmowane w celu wyprostowania nieprawidłowości ujawnionych w ewidencji gruntów. W trakcie przesłuchania powódka wskazała, iż nie jest dokładnie w stanie podać z jakich wyliczeń pochodzi żądane roszczenie w wysokości 100 000 złotych albowiem nie notowała poniesionych wydatków dla wyjaśnienia sprawy. Jednocześnie przez cały czas konsekwentnie wskazywała na okoliczność, iż przyczyną wieloletnich zmagañ z urzędami była konieczność wyjaśnienia ujawnionych nieprawidłowości, które spowodowały, iż nie była w stanie spłacać pożyczki zaciągniętej na budowę domu, kiedy jej działkę rozdzielono z sąsiadującą działką ojca w sposób sztuczny i niepotrzebny tworząc w tym miejscu zamkniętą drogę. Ostatecznie powódka domagała się zapłaty od Skarbu Państwa odszkodowania za straty jakie poniosła w związku z faktem, iż założyła plantację leszczyń, poniosła nakłady na jej nawożenie i utrzymanie, a następnie nie mogła zbierać plonów, które rozkradali okoliczni mieszkańcy pochodzenia romskiego. Wskazała jednocześnie, iż obecnie jest to działka notarialnie przepisana na syna. Drugą zaś okolicznością, która w ocenie powódki warunkowała odpowiedzialność pozwanego i wypłatę odszkodowania była natomiast brak możliwości rozebrania stodoły na działce córki. Nie potrafiła przy tym logicznie wyjaśnić jaki wpływ na powyższe miały działania strony pozwanej podnosząc, iż decyzję o rozbiórce stodoły mogła podjąć dopiero po wybudowaniu domu, gdyż taki zapis widniał w wydanym jej pozwoleniu na budowę (zeznania powódki K. P. protokół skrócony k. 108-108 v).

Pozwany nie uznawał powództwa i podtrzymywał dotychczasowe stanowisko w sprawie (protokół skrócony k. 108-108v).

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty:

Parcelacja gruntów W. (...) (...) została przeprowadzona na podstawie Zarządzenia Nr (...) Naczelnika Powiatu w P. z dnia 5 stycznia 1974 roku opublikowanego w Dzienniku Urzędowym (...) Nr (...) poz. (...) z 1974 roku o ustaleniu terenu budowlanego budownictwa jednorodzinnego i jego podziale na działki, położonego w P.. Dokonano jej w trybie przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1972 roku o terenach budownictwa jednorodzinnego i zagrodowego oraz podziale nieruchomości w miastach i osiedlach. Swoim zasięgiem parcelacja objęła również dz. Nr (...) o pow. 723 m⁽⁽²⁾⁾ stanowiącą własność K. P. na podstawie aktu własności ziemi nr (...) (...). W wyniku dokonanych korekt dla powódki wydzielono działki nr (...) m⁽⁽²⁾⁾, (...) – 312 m⁽⁽²⁾⁾ (...) – 133 m⁽⁽²⁾⁾ – o łącznej powierzchni obejmującej 723 m⁽⁽²⁾⁾, której następnie dotyczyło postępowanie zakończone decyzją woj. Komisji ds. Uwłaszczeń z dnia 8 kwietnia 1981. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie Ns 425/89 z dnia 30 czerwca 1989 roku K. P. i H. P. na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych nabyli własność nieruchomości w postaci działek nr (...), a nadto (...) i (...) z dniem 7 listopada 1971 roku.

Mając na uwadze stan nieruchomości na dzień 4 listopada 1971 roku przyjęto, iż do parcelacji weszła działka nr (...) o pow. 856 m⁽⁽²⁾⁾ w tym 133 m⁽⁽²⁾⁾ zapisane dotychczas na M. D.. Podstawą dokonanego uwłaszczenia były

dane operatu ewidencji gruntów. Za przejęte na rzecz Skarbu Państwa grunty ustalono K. P. decyzją Naczelnika Miasta w P. Nr (...) znak (...) (...) z dnia 26 listopada 1975 roku odszkodowanie w kwocie 7167,20 złotych na podstawie ustawy wywłaszczeniowej. Przyznając odszkodowanie jednocześnie pouczone powódkę o przysługującym jej prawie odwołania się od powyższej decyzji do Wojewody L. za pośrednictwem Naczelnika Miasta P.. W złożonym oświadczeniu z dnia 5 grudnia 1975 roku powódka nie tylko domagała się wypłaty przyznanego jej odszkodowania ale zastrzegła, iż nie będzie wnosila odwołania od tej decyzji. Przedstawiony projekt podziału nieruchomości położonych w P. przy ul. (...) wraz z mapą i wykazem zmian gruntowych nie budził zastrzeżeń K. P. ani pozostałych członków rodziny tj. D. M., Z. Z. i W. Z., którzy zapoznając się z nimi potwierdzili powyższe własnoręcznymi podpisami na złożonym oświadczeniu.

Mimo składanych deklaracji powódka nadal kwestionowała zasadność przejęcia nieruchomości przez Skarb Państwa, okoliczność rozliczenia przejętych w wyniku parcelacji gruntów, dokonywała własnoręcznie pomiarów i kierowała liczne pisma do organów samorządowych żądając dokładnego rozliczenia powierzchni gruntów przyjętych do podziału W. – (...) oraz ustalenia i wypłacenia odszkodowania za utracone powierzchnie, a nadto zwrotu nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) i nadania jej w użytkowanie wieczyste. Względem nieruchomości przejętych w wyniku parcelacji na rzecz Skarbu Państwa toczyły się również liczne postępowania zainicjowane w większości również przez powódkę K. P. podczas, gdy działki ulegały dalszym podziałom, a wyniku modernizacji gruntów zmieniały również swoje oznaczenia (dowód: decyzja k. 42-42v, 49-50, 51-53, 5456v, 57-58v, 59-61, 62-62v, 64-64v, 67, opinia z badania operatu parcelacji k. 43-43v, 4445v, zestawienie rozliczonych powierzchni k. 46, mapa zasadnicza k. 47, 48, oświadczenie k. 63, wykaz zmian gruntowych k. 69-73, pismo k. 74, 75, 77, 79, postanowienie Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie I Ns 686/13 k. 78-78v)

Kwestia bezprawnego odebrania gruntów, nieprawidłowości w ewidencji gruntów oraz niezgodnego z prawem podziału nieruchomości i wywłaszczenia stała się również przedmiotem postępowania w sprawie prowadzonej przed tutejszym Sądem o sygn. akt I C 513/04 i prawomocnym wyrokiem z dnia 4 października 2004 roku powództwo K. P. zostało oddalone (okoliczność bezsporna).

Powódka K. P. przesłuchana w niniejszym postępowaniu w charakterze strony – potwierdzając swoje wcześniejsze wyjaśnienia w zakresie nieprawidłowości w ewidencji gruntów wskazywała, iż obecne powództwo dotyczy strat moralnych i finansowych jakie poniosła dochodząc prawdy w zakresie przejętych przez Skarb Państwa gruntów. Jednocześnie sprecyzowała, iż w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt I C 513/04 żądała odszkodowania sądząc, iż wszystkie grunty jakie do niej należały zostały jej skradzione przez Skarb Państwa. Kiedy okazało się jednak, iż należały się częściowo jej bratu wówczas złożyła nowy pozew rozliczając różnicę między tymi gruntami jakie nadal posiadała, a tymi jakich nadal brakowało po zamianie jakiej dokonano. Precyzując podstawę faktyczną wysuniętych roszczeń powódka wielokrotnie je modyfikowała, i zasadniczo obecne odszkodowanie w wysokości 100 000 złotych dotyczy krzywd moralnych jakich doznała dochodząc prawdy, okoliczności, iż była zmuszona osobiście rozmiarzać grunty pod drogę oraz grunty oddane przez ojca pod cmentarz, potem nawiązała do okoliczności utraconych plonów w postaci orzechów laskowych na założonej przez siebie plantacji i okoliczności braku możliwości rozebrania stodoły (dowód: wyjaśnienia i zeznania powódki K. P. – protokół skrócony k. 108-108v).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dokonał na podstawie wskazanych w tych ustaleniach dowodów, stanowiących nie kwestionowane dokumenty. Powódka wzywana do sprecyzowania podstawy faktycznej roszczeń wskazywała co raz to nowe okoliczności nie przywołując na ich potwierdzenie żadnych dowodów, poza własnymi subiektywnymi i rozbieżnymi twierdzeniami.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sąd pozostaje związany tak żądaniem pozwu jak i okolicznościami faktycznymi uzasadniającymi zgłoszone żądanie. Pierwotnie podnoszone przez powódkę straty moralne i finansowe, ustąpiły miejsca szkodzie wynikłej z kradzieży gruntów dokonanej przez Skarb Państwa po to aby w toku postępowania zostać zastąpione szkodą powódki wynikającą z utraconych plonów (skradzionych orzechów) i braku możliwości

rozebrania stodoły. Ponadto przytaczając kolejne okoliczności jak i modyfikując swoje roszczenie poprzez wskazanie na konieczność rozliczenia utraconych gruntów z dziećmi, którym notarialnie przekazała grunty, powódka nie przedstawiała żadnych dowód na potwierdzenie kolejno wysuwanych tez przywołując jedynie własne przekonanie o słuszności tej argumentacji i wyliczenia dotyczące popełnionych nieprawidłowości jakie miały miejsce podczas przejęcia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa.

Legitymacja procesowa to przesłanka materialna postępowania cywilnego. Przesłanki materialne warunkują natomiast osiągnięcie celu, do którego zmierza to postępowanie, tym samym odnoszą się do przedmiotu postępowania i nie stanowią przeszkody do wszczęcia postępowania w sprawie. Wobec tego, że legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania, co do istoty sprawy (w chwili wyrokowania). Przed rozstrzygnięciem merytorycznym, konieczne najpierw w ocenie Sądu, jest ustalenie posiadania legitymacji biernej po stronie pozwanej i czynnej po stronie powoda. Ewentualna odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa niezależnie od tego czy powódka żąda wyrównania uszczerbku o charakterze majątkowym czy niemajątkowym uzależniona jest od tego czy działanie (zaniechanie) z którym żądająca łączy powstanie po swojej stronie szkody podlegającej wyrównaniu jest związane z wykonywaniem władzy publicznej i czy przede wszystkim było ono bezprawne czyli obiektywnie niezgodne z obowiązującym porządkiem prawnym i (lub) zasadami współżycia społecznego. Po dokonanej analizie stwierdzić należy, iż żadne ze zgłoszonych roszczeń zmodyfikowanych, poprawianych, uzupełnianych i na nowo kształtowanych przez powódkę łącznie ze wskazywanymi kolejnymi podstawami faktycznymi na ich poparcie, nie daje podstaw w ocenie Sądu do przypisania odpowiedzialności pozwanemu. Nie przemawia za tym żaden z wywodów przedstawionych w bezpośrednim przesłuchaniu powódki K. P. na rozprawie, ani zawarte w aktach sprawy własne wyliczenia powódki dotyczące rozbieżności w ewidencji gruntów. W ocenie Sądu argumentacja stron powodowej w tym zakresie jest nielogiczna, oderwana od rzeczywistości oraz niespójna, ponadto nie znajduje oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Tym samym nie zostały przez powódkę wykazane przesłanki normatywne odpowiedzialności Skarbu Państwa za mającą być jej udziałem krzywdę albowiem zgłaszając swoje roszczenie K. P. nie zdołała udowodnić odpowiedzialności pozwanego, podobnie jak i tego, że jakiegokolwiek działania organów Skarbu Państwa były bezprawne. O braku legalności działania organów Skarbu Państwa nie może przesądzać subiektywne przekonanie powódki, ani też oczekiwanie na inne rozstrzygnięcie, bardziej satysfakcjonujące niż obowiązujące, które nie jest tym, jakiego powódka oczekuje. Należy zwrócić uwagę, iż z toku podawanych przez powódkę okoliczności faktycznych uzasadniających jej żądania nie sposób nawet ustalić czasokresu w których wskazane przez powódkę okoliczności miałyby zachodzić. Pomijając nawet tą okoliczność, to brak racjonalnych przesłanek by pozwanemu przypisać odpowiedzialność z tytułu bezprawnego działania jak i z tytułu szkody wyrządzonej przez funkcjonariusz państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności w każdej z podawanych przez powódkę sytuacji. Na powódce jako osobie inicjującej proces spoczywał ciężar dowodu faktów istotnych dla rozstrzygnięciem. Powódka nie podjęła jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej i nie można jej było podjąć choćby z urzędu, albowiem przedstawione okoliczności w żadnym stopniu nie łączyły się logicznie z działaniem lub zaniechaniem Skarbu Państwa. Powódka również nie była w stanie przedstawić na czym ewentualnie polega adekwatny związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy podawanymi okolicznościami a działaniem lub zaniechaniem Skarbu Państwa. Powódka nie potrafiła w toku całego procesu logicznie uzasadnić, na jakiego rodzaju podstawie faktycznej i prawnej zgłosiła roszczenie odszkodowawcze właśnie przeciwko Skarbowi Państwa. Analiza wywodów powódki nie daje podstaw do zastosowania norm z art. 417 kc czy z art. 471 kc, albowiem powódka nie powołuje się na żaden konkretny czyn czy zdarzenie jako źródło szkody jak i ewentualnie umowę, która nie została należycie wykonana.

Brak sprecyzowania podstawy faktycznej powództwa i ewoluowanie krzywdy na jaką w ocenie powódki została narażona w związku z działaniami, które przypisuje stronie pozwanej jako takiej, uniemożliwia w ocenie Sądu wręcz ustalenie ewentualnej biernej legitymacji procesowej właściwej jednostki Skarbu Państwa (czy to wskazywanego Starosty Powiatowego w P. czy Prezydenta Miasta P.), gdyż zgodnie z art. 67 § 1 i 2 k.p.c., osoby prawne oraz inne organizacje mające zdolność sądową dokonują czynności procesowych przez organy uprawnione do działania w ich imieniu. Za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie lub organ jednostki nadrzędnej.

W tych okolicznościach bezprzedmiotowym jest czynienie rozważań odnośnie wysokości żądanej kwoty, albowiem nie sposób przypisać Skarbowi Państwa odpowiedzialności za subiektywnie odczuwaną szkodę czy krzywdę powódki.

Rozstrzygnięcie w punkcie II wyroku o kosztach procesu pomiędzy stronami wynika z zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.), według której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, tj. koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na zasądzoną od powódki na rzecz strony pozwanej reprezentowanej przez Prokuratorie Generalna Skarbu Państwa kwotę tytułem kosztów procesu składa się wynagrodzenie, którego przyznanie i wysokość uzasadnione jest przepisem art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. 2013 poz. 490) w wysokości 3 600 złotych.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, powyższe rozważania oraz na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.